

Ellinger: Ved første Behandling blev der første Gang, medens dette Forslag har været til Behandling her i Tinget, stillet et Forslag af Reformpartiet om, at denne Sag skulde henvises til Finansudvalget, fordi man ønskede at ændre lidt paa det, og alle nærede den Forhaabning, at dette ikke var en ren Profomasag, men at der virkelig ud af Forhandlingerne i Finansudvalget vilde komme et af alle tiltraadt Forslag om Forbedringer paa enkelte Punkter. Jeg maa meget beklage, at dette Haab ganske er skuffet, og jeg maa tilstaa, at jeg ved ikke, hvorfor man henviste Sagen til Finansudvalget, da det navnlig efter den højtærede Ministers Udtalelser baade ved 1ste Behandling og nu i Dag er givet, at han modsætter sig enhver Forandring af dette Lovforslag. Jeg beklager det, fordi Ministeren selv, ikke mindst i Dag, stærkt har fremhævet, hvilken Urimelighed, ja, hvilken Uhyrlighed denne Lov i Virkeligheden er. Den højtærede Minister synes ganske at glemme, at Loven er Venstres eget Barn. Hvis dette Barn er et saadant Misfoster, skulde man se at forbedre det med Nutidens kunstige Midler ved at lægge paa lidt hist og skære af lidt her, hvor det muligvis kunde gøres med Nytte.

Det var jo en meget haard Kritik, den ærede Minister anvendte mod Loven, og jeg skal egentlig ikke modsige ham, for jeg har hele Tiden haft en lignende Opfattelse. Alle midlertidige Lønningslove ere noget Juks, fordi de ikke kunne ramme retfærdigt, og det er en Opgave for Lovgivningsmagten at komme bort fra dem, hvorfor jeg ogsaa — uanset hvad der i øvrigt med Rette kan siges for at forbedre Lønningerne for Folk, der ikke kunne komme ind under Loven — er en bestemt Modstander af, at Loven udvides til flere end den Gruppe, den hidtil har omfattet, og jeg beklager meget, at de Herrer Socialdemokrater ved at stille Forslag i saa Henseende have svækket Stillingen paa det Punkt, hvor den ellers kunde være stærk, nemlig med Hensyn til en Forøgelse af Procenten.

Jeg kan i øvrigt aldeles ikke godkende Rigtigheden af den Betragtning, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde gældende om Urimeligheden af, at efter denne Lov kan det hælde, at en Mand paa 1,400 Kr. faar et Løntillæg paa 96 Kr., hvorimod en Mand, der har 960 Kr., intet faar. Det er ikke en Betragtning, der rammer, thi der vil altid, vel ogsaa efter fremtidige

Lønningslove, være en Gruppe af Mennesker, hvis Virksomhed man baade paa Grund af dens Art og dens sociale Karakter vil sætte til 960 Kr. eller et andet Beløb under 1,500 Kr., uden at der derfor er mindre Grund til at forhøje Lønningerne til Folk, der have mere.

Jeg beklager meget, naar Ministeren er saa kritisk overfor det foreliggende Lovforslag, at han ligesom den forrige Finansminister stiller sig saa absolut afvisende overfor ethvert Forsøg paa at forbedre Loven. Der har tidligere været fremsat, — jeg tror af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), ogsaa af mig, maaske ogsaa af andre, — foruden Kritik af det foreliggende Lovforslag tillige Anvisninger paa, hvorledes man kunde bringe en saadan Kritik til at forstumme. Jeg har en Gang for et Par Aar siden, medens den nuværende Finansminister sad ved Roret, været saa dristig at fremsætte et positivt Forslag ved 2den Behandling desangaaende. Men: Bort med det, denne Lov maa overhovedet ikke forandres, ikke paa nogen Maade! Det er et meget beklageligt Standpunkt, thi den Omstændighed, at Lovforslaget derved, at man efterhaanden vedtager flere og flere Lønningslove, kommer til at omfatte et mindre og mindre Antal Individer, bevirker jo ikke, at Loven bliver mindre utilfredsstillende for dem, for hvem den i øvrigt ikke maatte være tilfredsstillende. Nu kan der selvfølgelig være en Del i, hvad Ministeren sagde om det urimelige i, at Folk ved Hjælp af denne Lov faa Tillæg, naar deres Arbejde for og Løn af Staten er saa ringe, som den i mange Tilfælde er. Men den ærede Minister oplyste dog intet om og kan maaske ogsaa daarligt oplyse noget om, hvilken Procentdel netop slige Tilfælde udgøre af det samlede Antal, der kommer ind under Loven. Sikkert er det jo, at der er mange Funktionærer endnu i Statens Tjeneste, hvis Lønningsforhold ikke have været oppe til Behandling, siden denne midlertidige Lønningslov første Gang blev given, saa vidt jeg husker, i 1900. Og det, som det i Virkeligheden drejer sig om i Ændringsforslag Nr. 1, er dog dette, at hvis man i Aaret 1900 ansaa en midlertidig Lønningsforøgelse paa 96 Kr., som jo er Maksimum, for at være passende — og naar man den Gang vedtog en midlertidig Lønningslov, er det jo givet, at man i og for sig vilde anse det for rimeligt, at de paagældende fik mere, hvis man lavede en permanent Lønningslov, idet man jo ganske sikkert vilde give i alt